

man skal anlægge, naar man vil tale om den Indstillingsret, som er givet her. Et andet Spørgsmaal kan det være, om det er heldigt, at det personlige Skjøn udøves paa den Maade, her er omtalt. Det skal jeg ikke fordybe mig i; jeg tror, det maa erkendes, at Lovgivningsmagten har været tilbøielig til at gaa bort fra Reglerne i Næringsloven af 1857. Dengang Loven af 23de Mai 1873 blev givet, som indskrænkede Næringsloven, var der en Erkjendelse hos Lovgivningsmagten af, at en Indskrænkning var fornøden, og den omtalte Lovs § 9 gik jo ligesom ud paa at gjøre en Indskrænkning mulig paa dette Omraade. Om det var en heldig eller mindre heldig Bei, man gik der, veed jeg ikke, men jeg maa dog sige, at efter min rent personlige Mening er jeg tilbøielig til at tro, at det vist egentlig var den rette Bei at gaa. Det forekommer mig, at man maaske ogsaa nu kunde komme endogsaa godt fremad ved at træde videre paa den Bei og give en ubvidet Afgang til gjennem Vedtægter at ordne dette Forhold, snarere end ved at give Lovregler, der skulle passe paa alle Steder. Jeg skal anføre en, som jeg tror, afgjørende Grund derfor, og det er den, at det er selvfølgelig langt lettere at affatte Vedtægter, der kunne passe paa hvert enkelt Sted, end give almindelige Lovregler, der skulle passe paa alle Steder. Vilde man give Lovregler, der skulle passe paa Kjøbenhavn, de større Kjøbstæder — dem have vi jo ogsaa —, de mindre Byer og Flækkerne, turde det vise sig, at Forskjellighederne paa alle disse Steder i Virkeligheden ere overordentlig store, og det forekommer mig vanskeligt at give Regler, der passe lige godt eller blot nogenlunde alle Steder. Jeg har det Indtryk, at de Regler, der ligge for i denne Lov, vilde være mere velkomne for de mindre Byer end for Kjøbenhavn og de større Byer, hvor det forekommer mig vanskeligt at faae dem til at passe rigtig godt. Jeg skal sige hvorfor. Naar der er Tale om at øve et personligt Skjøn med Hensyn til enhver Ansøger om Næringsbevis, forekommer det mig uenigt, at dette vil være vanskeligt i Kjøbenhavn og de større Byer, medens det kan være lettere i de mindre. Jeg gaar ikke her ud fra den samme Forudsætning som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, nemlig at det er vedkommende Byraad eller Udvalg om at gjøre at faae at vide, hvilke personlige Meninger Vedkommende har. Jeg antager snarere, det maa være Opgaven at undersøge hans Hæderlighed og Eftikkelighed (Afbrydelse af Berg), ikke hans politiske Anskuelser. (Afbrydelse). Ja, ja det kunne vi være uenige om, det gjør ikke Noget. At det er det ærede Medlems Betragtning, at en Venstremand er uhæderlig, havde jeg ikke ventet. (Berg: Det er den almindelige Betragtning i Spire!). Det tror jeg ikke, jeg for mit Vedkommende vil ikke tiltræde den Betragtning; men det er jo det ærede Medlem,

der mener, at den Slags Betragtninger i det Hele ere tilfredselige; jeg mener ikke, de burde komme frem. Men for at blive ved det, Talen er om, forekommer dette personlige Skjøn mig at være vanskeligt paa de større Pladser, men meget lettere paa de mindre. Det forekommer mig ogsaa, at det personlige Skjøn kunde indskrænkes noget. Den nuværende Regel, at Enhver som helst, der melber sig, hvad det end er for en Person, skal komme i Betragtning, efterhaanden som de melde sig, er maaske mindre heldig, men det er maaske just ikke nødvendigt paa den anden Side aldeles at fravige Prioriteten. Det forekommer mig, det vil være tilstrækkeligt, naar Kommunalbestyrelsen havde Seilighed til at give sin Erklæring over eller rettere sagt modsætte sig, at saadanne Personer, som manglede de rent personlige Kvalifikationer, som passende kunde fordras, uanset deres personlige Meninger, fik Bevilling. Det kunde dog nok være, der var nogen Grund til at lægge Vægt paa Personerne, og det er jo kun det, der staar i første Stykke; jeg veed vel, det kan have sin Vanskelighed at træffe dette personlige Skjøn, men det kan jo maaske blive taget under Overveelse. Jeg kan ikke negte, at det andet Stykke har hos mig vakt fuldt saa megen Betænkelse, nemlig at Kommunalbestyrelsen skal træffe Bestemmelse om, hvilke Lokaler i den til Næringsbruget udsete Eiendom der dertil skal og maa benyttes. For det Første er det givet, at der skal være paavist en bestemt Eiendom og visse Lokaler i denne Eiendom. Det er Noget, som man i enkelte Tilfælde, f. Ex. ved Sjøstgivergaarde, forlanger, at Politiet skal have Tilsyn med, men det forekommer mig vanskeligt for Kommunalbestyrelsen at give sig til at vrage og veie alle Eiendomme i en By og sige: Den er stillet til Værtshushold og den ikke, og hvad der er værre, det er i Virkeligheden, fra et andet Synspunkt set, et temmelig stort Privilegium, der gives til enkelte Eiendomme; det bliver ligesom i gamle Dage, enkelte Eiendomme være Vagergaarde eller Bryggergaarde. Man maa lægge Mærke til, at, naar en Eiendom først er udset til Værtshushold, saa kan Værtshusholdet ikke flyttes om i en anden Gade, medmindre det nye Lokale er antaget til Værtshushold; man giver i Virkeligheden Husværtten et Privilegium, som det ikke er rigtigt at give. Det forekommer mig mindre heldigt at lade Kommunalbestyrelsen gaa omkring i Byen og sætte sig ind i Eiendomsforholdene og Værelsens Benyttelse, selv om man vil gjøre det ved et Udvalg, og jeg kan altsaa ikke negte, at denne Bestemmelse er mig betænkkelig. Vil man have et saadant Tilsyn med Eiendomme og med Lokaler, forekommer det mig naturligt at give Afgang til et ubvidet Polititilsyn. Det forekommer mig, at den Slags Ting nærmest maa henhøre til Politivedtægten og ikke lægges over paa en Kommunal-